Олена Івченко – учасниця обласного конкурсу
«Жінка Донеччини 2026 року», номінація «Майстриня своєї справи»

Олена народилася та виросла в невеликому селі Рай-Олександрівка на Донеччині. Саме тут формувався її характер, працьовитість і залізна дисципліна. Проте повномасштабна війна жорстоко увірвалася в її життя, змусивши покинути рідну домівку разом із двома неповнолітніми дітьми. Навіть після важкої особистої втрати, коли у 2023 році вона залишилася без чоловіка, Олена не здалася й не опустила рук. Вона переїхала до Слов'янська, який наразі щодня потерпає від ворожих обстрілів.

Для багатьох професія бухгалтера асоціюється виключно з нескінченними таблицями, сухими цифрами та звітами. Проте в освітньому просторі бухгалтер - це той, хто тримає життєдіяльність усього регіону. Олена Івченко працює бухгалтером у Комунальному закладі «Нікольська ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1 імені Якименка А.Д.» Микільської селищної територіальної громади Маріупольського району. Вона переконана, що у кожній цифрі її звітів живе турбота про конкретну людину. Вона не просто рахує гроші, вона забезпечує життєдіяльність освіти в регіоні, де кожен день є викликом.

Коли починалися масовані обстріли та зникало світло, робочий кабінет Олени переміщувався спочатку в коридор, а згодом — в евакуаційну валізу. Під звуки вибухів, тримаючи на колінах ноутбук та намагаючись зловити слабкий мобільний зв'язок, вона закривала квартальні звіти. У її лексиконі не існувало виправдань чи посилань на «технічні причини», адже вона знала: за кожною цифрою та викликом стоять долі колег-освітян, багато з яких також втратили свої домівки й потребували фінансової стабільності більше, ніж будь-коли.

Один із днів назавжди закарбувався в пам'яті колег як символ її залізної волі. Це був період критичних блекаутів та наближення фронту, коли терміни подання бюджетної звітності спливали, а в селі повністю зникли світло та зв'язок. Інша людина мала б повне моральне право послатися на форс-мажор. Але не Олена. Вона зібрала документи, ноутбук і під звуки канонади вирушила шукати сигнал. Працювати довелося просто в машині на узбіччі дороги, де ледве пробивався мобільний інтернет. Коли звіт було успішно відправлено, а фінансування закладу — затверджено, вона лише втомлено усміхнулася.

Колеги називають її «майстринею» - не лише за бездоганне знання податкового законодавства чи фінансового моніторингу, а й за здатність знаходити вихід там, де інші бачать глухий кут. Її бухгалтерські баланси завжди сходяться до копійки, бо за ними стоїть найвища цінність - любов до своєї професії й до рідної Донеччини. Крім того, вона безплатно

консультувала колег з інших громад щодо нюансів нарахування виплат в умовах простою, окупації чи евакуації.

У моменти, коли вчителі втрачали віру від втоми, спокійний голос Олени та її фраза, що все під контролем і відомості готові, повертали віру в стабільність. Попри молодий вік, її приклад надихає молодих спеціалістів не боятися труднощів, демонструючи, що навіть сувора мова цифр може випромінювати турботу та людяність. Сусіди та земляки, знаючи її витримку, заряджаються оптимізмом і вірять: життя на Донеччині триває, інституції працюють, а попереду обов'язково буде відновлення».

Зусилля Олени Івченко неодноразово відзначали в громаді, проте для неї самої головною нагородою є вдячність і довіра людей. Як вона сама каже: «Головне - не нагорода, а повага». Її щоденна праця - це доказ того, що професіоналізм може бути інструментом наближення перемоги, а сама вона є справжнім обличчям нескореної Донеччини.